

LADISLAV
BERAN

ZAMČENÁ
ÚSTA

Ladislav Beran

Narodil se v roce 1945 v Písku, působil v Moravské Třebové, Táboře, nyní žije a tvoří v jihočeském Písku.

Koketovat se psaním začal už na učilišti v Milevsku, kam se datují jeho první pokusy se psaním do závodního časopisu Jiskra, později píše do časopisu Zítřek a Jihočeská pravda. První krimi-povídky vznikají kolem roku 1985-86.

Jeho jméno se již jistě zapsalo do povědomí čtenářů české detektivní literatury. V jeho knihách jsou velice příjemnou a lidskou formou popsány případy, které vyšetřuje písecká kriminální služba. Pro povídky s kriminální tematikou si bere náměty zejména ze své dlouholeté kriminalistické praxe, poslední dobou se věnuje krimi příběhům písecké četnické pátračky z 30-tých let minulého století.

Povídky publikoval a publikuje v celostátním a regionálním tisku, v časopisech Voják, Policista, Vlasta, Stalo se, Jedním dechem, Krimi-signal. Řadě jeho krimipovídek se v poslední době dostalo i rozhlasového dramatického zpracování.

Autor je od roku 1989 člen Mezinárodní organizace dobrodružné a detektivní literatury AIEP – česká sekce, člen Obce spisovatelů Praha a člen Jihočeského klubu Obce spisovatelů. Účastní se pravidelně setkání literátů „Zeyerovo Vodňany“. Je držitel několika prestižních literárních cen.

Zamčená ústa

Další příběhy známého a úspěšného autora, který má ke světu zločinu blíže než jiní. Dlouhá léta totiž slouží na kriminálce a tak může své kriminální příběhy stavět na velmi reálných základech.

Na pracovníky písecké kriminálky čekají každý den nové případy. Často jsou to jen obyčejné krádeže a loupežná přepadení, ale z některých příběhů, za nimiž se skrývají osudy obětí zneužívání a násilí vůbec, jde mráz po zádech. A tak se jedině díky atmosféře skutečného přátelství a humorného nadhledu daří našim kriminalistům nepropadnout skepsi a případy dotáhnout až do konce.

Ladislav Beran

Zamčená ústa

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umisťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

©Ladislav Beran c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-032-1 (PDF)

OBSAH

Zamčená ústa

BIANKO ŠEK NA ŽIVOT

SKLENĚNÉ OČI

OSUDOVÁ KOMBINACE

PSÍ ZNÁMKA

ZAMČENÁ ÚSTA

VERONIKA

ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

BIANKO ŠEK NA ŽIVOT

Poručík Studnička z písecké kriminálky stál v uličce kývajícího se vagónu první třídy a snad posté zavadil pohledem o známé symboly, umístěné nad oknem. Ve třech světových jazycích zakazovaly vyhazovat z vlaku za jízdy láhve z okna a nedoporučovaly se z téhož okna nahýbat. K útěku z přetopeného kupé do chladné uličky měl hned několik důvodů. Tím prvním byla žízeň. Jazyk se mu doslova lepil na patro. A pak strašné horko, při kterém se nedalo téměř dýchat, natož pak spát. Dalším důvodem bylo silné chrápání postarší dámy, která s ním sdílela kupé a chvílemi doslova chroptěla a skučela. To poslední byla obyčejná zvědavost, chtěl se přesvědčit, kde že to vlastně už je. Rychle se mihotající světla v dáli a nečitelné názvy železničních stanic ho přiváděly chtě nechtě do reality, které pořád nechtěl moc věřit. Je opravdu ve vlaku České Budějovice-Poprad a ten ho unáší slušnou rychlostí na - dá se říct - vynucenou dovolenou.

Právě když si před očima vybavil známé nádražíčko v Tatranské Lomnici, zavanula do chodbičky z otevřeného kupé, které měl za zády, vůně loupaného pomeranče. Nenápadně, jen tak ze zvyku se za sebe otočil.

„Mohu nabídnout? Mám jich dost. Nemáte chuť?“ ozvalo se z lehátka v přízemí, kde ležela jen tak v lehké košilce asi čtyřicetiletá brunetka.

Nakrátko ostříhaná, s pihou krásy na levé tváři pod okem nevypadala v téhle pozici vůbec špatně.

„Děkuji. Kdybych vám teď řekl, že ano, lhal bych. A moje žena tvrdí, že pořádný chlap nelže. Takže odpovídám, že pomeranče jím, ale teď bych si dal momentálně něco tekutého. Kdyby to úplně náhodou bylo vařený, tak to by mi udělalo moc dobře. A přestože jsem z Písku, kde jsme všichni odkojený protivínským Platanem, v týhle chvíli bych zrovna na něm netrval,“ přiznal Studnička spontánně a bez obalu chuť na pivo a zvědavě zavadil očima o nevelký výstřih bíledmodré košilky. To, co se mu zatím nabízelo, tipoval na slabé dvojky,

ale nemusel mít pravdu, protože ta dáma si ty svoje prsíčka celkem slušně sama válcovala. Žena se najednou na lehátku nadzvedla na lokty a vzápětí zpod deky odkryla pro Studničkovy oči trochu víc. Ale ne zase tolik. Se Studničkou to ovšem nijak nehnulo, neboť jeho původní předpoklad byl správný.

„Když jste ten Jihočech, tak vás samozřejmě neurazí tohle. Pravda, je to teplý, ale poradím vám, jak si ho vychladíte. Půjčím vám síťovku, a když si ji s tím pivem vystrčíte z okna, tak máte vystaráno,“ vytáhla žena z tašky plechovku Budvaru a k tomu přidala bílou síťovku.

Studnička ani nestačil s nabídkou souhlasit, když náhle vlak začal brzdit a vjížděl do stanice.

„Holky, kde to jsme?“ ozval se o pár kupé dál ječivý dívčí hlásek.

„To nevíme. Vidíme samý vagóny. Ale podle tý tmy asi v Prdelovicích,“ oznamoval všem jiný, o něco výše položený ječivý hlas a vzápětí se do toho ozval hurónský řev.

„Kdo to byl?“ zaječel ženský, kuřácky vyšeptalý profesorský hlas.

„Cikán, černý cikán“, ozvalo se téměř sborově ze všech kupé a chvilkami to dokonce vypadalo i na zpěv.

„Ty, Jarmilko, já už nemůžu. Já snad než dojedem do Popradu, dostanu z těch holek znovu menses. Dojdi tam na ně, nebo ty káči roztrhnu. To bude určitě Bartošová z třicítky,“ ozvalo se velitelsky vedle Studničkova kupé, ale to už se vlak začal znovu pomalu rozjíždět.

Studnička v sobě hrdinsky potlačil chuť na pivo a dle návodu použil osvědčené „ledničky“, která mu byla nabízena. Ovšem nevydržel to dlouho. Po deseti minutách konstatoval, že už by to asi šlo, a položil se do piva.

„Kdybych byl básníkem, jako že nejsem, tak bych ten váš ušlechtilý čin zrýmoval. Třeba - pro mě jste víla Amálka, co dala mi právě budvárka. Kam cestujete, dovolená?“ ukázal Studnička nahoru na několik tašek a dva kufry, a najednou jeho oči padly na pravou nohu ženy, kterou měla celou vysunutou zpod deky. Víc než černé punčocháče jej upoutaly tři bílé proklubané prsty, které v tom přítomí jejího kupé doslova svítily.

„Jedu se na skok podívat za sestrou do Tatranský Lomnice. Vlastně tak trochu ujíždím.“

„Ale tam já mířím taky,“ přiznal Studnička a opět zavadil pohledem o kufry a tašky nahoře nad ženiným lehátkem, jejichž množství na nějaký ten „skok“ vůbec nevypadalo.

„No, jak koukám na ty vaše kufry, tak ten skok bude asi hodně dlouhý,“ nedalo mu to a ukázal nahoru na bagáž. Žena se ani neobtěžovala podívat nahoru a jen lehce mávla rukou.

„Přece mu to tam všechno nenechám. Než bych se vrátila, tak by to všechno rozprodal a prohrál v automatech. Už mi to udělal jednou, blázen jeden žárlivej. Nejradši bych ho zmačkala jak papír a hodila do koše, hajzla jednoho,“ poodhalila žena na lehátku tak trochu důvod svého útěku za sestrou a pustila se do dalšího pomeranče. Studnička dopil pivo, zmačkal plechovku a poodešel směrem k záchodům, aby vyhledal odpadkový koš. Když se po chvíli vrátil, seděla už žena na protějším sedadle a měla pro Studničku připravené další pivo.

„Myslím, že zvládnete ještě jedno,“ podala mu plechovku do uličky a rozdělila pomeranč na dvě půlky. „Vážně nechcete ani půlku? Ani jsem se nepředstavila. Já jsem Toráčová. Magda. Ale tohle jméno si moc nepamatujte, protože to vypadá, že budu brzo Hospodková. Vy spíte vedle?“

„Spím a nespím. Bydlím. Teda spíš tam jen hostuju. Když si tam k nim lehnu já, tak nebude spát nikdo. Kde chrápou dva, tak se nemůžou zaboha shodnout. Neslyšel jsem ještě o synchronizovaným chrápání.“

„Mně u mužského chrápání nevadí. Aspoň mám jistotu, že je vedle mě,“ přiznala žena bez ostychu a protáhla se na volném sedadle, až jí zapraskalo v kloubech.

„Podívejte, teď to vůbec neberte ode mne jako svádění, ale když si budeme takhle pěkně povídat až do Popradu... Já jsem tu sama a stejně neusnu. Jestli chcete, můžete se natáhnout tady u mě. To kupé je celé moje. Sem už žádnéj nocležník až do Popradu nepřijde,“ nabídla Toráčová Studničkovi nezištně

lehátko, na kterém seděla, a aniž čekala na odpověď, rychle se přesunula zpátky na to svoje. Cudně si přitáhla deku až pod bradu a nyní byl tah na Studničkovi.

„Snad bych neměl takovou nabídku ani odmítnout, ale varuju vás, protože já jak lehnu, tak spím jako pařez. Oči mi padnou do hlavy a...“

„A chrápete. Tak tedy do toho. Nic vám v tom nebrání, pane...“

„Promiňte, Studnička. To, že jsem z Písku a ženatej, to už vlastně víte,“ vešel Studnička do kupé, ale to už vlak začal opět brzdit a vjíždět do další stanice.

„To už by moh bejt Přerov,“ vrátil se Studnička do chodbičky a otevřel okno. Chladný vzduch pronikl až do kupé a Toráčová začala hlasitě jektat zubama.

„Přerov nemám ráda. Je mi z něj zima,“ přitáhla si na sebe deku a Studnička okamžitě okno zavřel.

„Co vám dám za piva? Nerad bych zůstal dlužen.“

„Berte to, pane Studnička, jako první pomoc. Ta se nikde neplatí. Třeba v tý Lomnici někde na sebe natrefíme a oplatíte mi to. Kde tam vlastně budete bydlet? Tak trochu to tam znám.“

„Přijde na to, kdy jste tam byla naposled. Dřív se ta zotavovna jmenovala Družba, je to kousek od nádraží u tý velký samoobsluhy. Ted' je to hotel WILLI. Jedu tam pro kamaráda, kterej si hned první tejden zlomil na Solisku nohu. Takže jsem něco jako doprovod domů,“ vešel Studnička do kupé k Toráčové a vůbec mu nedalo velkou práci usnout.

Ve chvíli, kdy se Studnička propadal do hlubokého spánku ukolébán monotónní jízdou vlaku, běžel celou republikou fax z Policejního prezidia, kdy Služba kriminální policie a vyšetřování vyhlásila republikové pátrání po pachateli loupežného přepadení řidiče osobního automobilu zn. PORSCHE s firemním označením rakouské firmy Qvido HANACZEK a spol. K loupežnému přepadení došlo nedaleko Brna na odbočce na Mikulov. Neznámý pachatel odcizil při loupežném přepadení z vozidla milion dvě stě padesát tisíc korun českých, tři sta tisíc šilinků a objednávkový blok, bílo podepsaný ing. Jiřím Kalinou, který je opatřen i razítkem firmy. Zraněný řidič vozidla při převozu do nemocnice svému

zranění podlehl. Dlouhý fax upřesňoval dále opatření, která jednotlivé kriminální služby v rámci celé republiky provedou k výskytu odcizených věcí, a dole v jeho dodatku byla zmínka o tom, že o spolupátrání byla požádána i Slovenská republika. O tom písecký kriminalista ovšem nevěděl, a tak překročil slovenské hranice v naprosté nevědomosti.

Nádraží v Popradu přivítalo rekreanta Studničku i jeho společníci z vlaku studeným deštěm se sněhem a silným větrem. Do odjezdu příjemně vytopené električky do Tatranské Lomnice chyběla necelá hodina a to byl také důvod, proč Studnička lákal svoji známou na kávu do nádražní restaurace. Neuspěl. Magda Toráčová to kategoricky odmítla, z tepla električky se jí do zimy vůbec nechtělo. Studnička měl ale pocit, že ty dva Budvary musí nějak vyrovnat, a proto se vydal do nádražní restaurace sám. Toráčová si po jeho odchodu opřela hlavu o sedadlo a za chvíli spala.

„Vám to taky ujelo?“ obrátil se na zaraženého Studničku mladík s lyžařským vybavením a kouřícím kelímkem kávy v ruce.

„Jenže já tam měl kufr,“ rozhodil Studnička bezmocně rukama a nejraději by se neviděl.

„V sedem dvacet vám ide motorák zo stanice do Lomnice. Máte to za dvacet korun, ešte ušetríte,“ ochotně jim oběma začal vysvětlovat starý cikán, který sotva stál na nohou, ale zřejmě měl pamatováka.

„Tedy já jsem debil,“ očastoval se nelichotivě Studnička a hladově se pustil do šesti chlebíčků.

„Co budete dělat s tím kufrem?“ obrátil se na Studničku mladík a hlasitě srkal z kelímku horkou kávu.

„Budu věřit tomu, že jsou tady lidi ještě poctivý. Mám na něm vizitku se svým jménem i jménem hotelu.“

„Tak to hned nahlašte. Tamhle za rohem je železniční policie.“

„To radši přijdu o kufr,“ odsekl navrčeně Studnička, neboť si uměl představit pobavené tváře slovenských kolegů, kteří zřejmě nebyli o nic míň zlomyslní než ti v Čechách.

„U mě jste tedy klid'as. Nebo blázen,“ ohodnotil Studničku mladík a basketbalovým pohybem hodil prázdný kelímek od kávy do koše.

„Klid'as? To jsem. Blázen možná taky, ale když je člověk blbej, nezbejvá mu nic jinýho, než bejt klidnej,“ ukončil Studnička debatu s mladíkem a vydal se nazpátek do nádražní haly pro lístek na motorák do Lomnice.

Bývalá zotavovna výrobních družstev, jak ji kriminalista z Písku ještě před léty pamatoval, nyní hotel WILLI, přivítala Studničku příjemně vytopenou halou a ochotným personálem. Jakmile se objevil v recepci, hned se ho ujala sympatická slečna a už se ho poptávala po jeho kufrech a jméně.

„Moment, slečno, hned se vám budu věnovat. Já to tu musím nejdřív zažít, co se tady změnilo,“ zamířil Studnička ke schodišti, vedle kterého seděl v klubovce jeho kolega z písecké kriminálky, Mach.

„Takhle se vítá kolega, kterej za tebou jede celou noc a oka nezamhouří?“

„Co mě hned napadáš? A vůbec, kde se touláš? Tvůj kufr už je dávno tady a ty nikde.“

„Můj kufr? Co by tady můj kufr dělal? Jo on je tady?“ zíral Studnička nevěřícně na svůj kožený loďák a nemohl uvěřit svým očím.

„Můžeš mi říct, jak se sem ten můj kufr dostal?“

„Jak by se sem dostal. Přinesl ho sem chlap se ženskou. Chlap - zřejmě nosič kufrů. Takováhle hrana. I když mně spíš připadal jako stěhovák pian. Kufr neřeš, buď rád, že je tady. Řeknem si snad alespoň ahoj, ne? Ted' mě napadlo, jak ta ženská věděla, že se jmenuju Mach a že mám zlomenou nohu?“

„To zase neřeš ty a moc nad tím nešpekuluj. Karas přece o tobě říká, že tě znají ženský od Šumavy k Tatrám, a pokud jde o sádru, tak to by musela bejt ta ženská slepá. Jinak dobrý betony?“ poklepal Studnička na sádru a jemně Macha nakopl. „Dalo by se v tom chytat? Kde se ti to vůbec stalo?“

„Snad by ses měl zeptat, kdo mi to udělal?“

„No, já myslel, že ty sám. Jsi přece náš velkej lyžařskej šikula.“

„To víš. Tohle a sám. Já jsem Šumavák. Já jsem se s lyžema narodil. Hned první den jsem tady sbalil holku, víc než dvacet jí snad nebylo. Podle vybavení, co měla, vypadala přinejmenším na Kavkaz. Vyjel jsem s ní na Solisko, a když si poprvý sedla a hodila tygra jako bejk, bylo mi jasné, že ta holka nemá ani na Bejčák v Písku.“

„A tys na ni měl?“

„Pro mě už byla stará. Ale když už to vypadalo, že se chytanu a bude z toho možná hezkej večer, objevil se nahoře takovej mrňous v modrý kombinéze a hulákal na ni něco německy. Co ti budu povídat, zdálky vypadal jako blbec. Když přijel blíž, byla to pravda. Chtěl se před ní ukázat a najel přímo do mě.“

„Div se, starý kosti už prdlajs snesou,“ odtušil Studnička a vůbec nereagoval na to, že jeho jméno už recepční dvakrát vyvolávala.

„Moment slečno, už jdu. Pořád se rozkoukávám,“ obrátil se Studnička na recepční, která se mile usmála a dala Studničkovi opět pár minut.

„A co ta holka? O tý moc nemluvíš.“

„Je to káča pitomá. Má jinýho učitele. Máš radost, vid’?“

„Snad ne toho blbce v modrý...?“

„Ano, toho blbce. Je zajímavý, že když chceš, jsi dost chápávej,“ utrl se Mach na Studničku a snažil se vstát.

„Chceš pomoci, nebo mám zavolat ty dvě servírky, co je celou dobu svlíkáš očima? Ale teď vážně, co s tím máš? Já když tě takhle vidím a uvědomuju si, že jsme v Tatrách, a k tomu ještě v Lomnici, napadá mě jistá paralela z jednoho známýho českýho filmu s Marvanem. Ale to je blbost, vid’? Ale člověče, bylo to taky na Solisku...“ nepřestal Studnička rejpat a Mach to bral jako výzvu znovu si sednout do křesla.

„Teď už to tak nebolí. První dva dny jsem nespál. Je prej to našťíplej kotník. Mám našlapovat na dvě třetiny váhy nohy. Nikdo z těch doktorů ti neřekne a neporadí, jak. Aleje to zaklínadlo všech ortopédů. Koukám, že i těch

slovenskejch. Nemocnici jsem viděl v televizi snad pětkrát, ale tohle tam nevypadlo ani z Cvacha.“

„A jinak chceš jet domů kdy? Já mám jen tejden starý dovolený. Karasovi jsem musel přitom svatosvatě slíbit, že tady na žádný lyže nestoupnu. Zakázal mi dokonce i sánky.“

„Sněžnice a hospody ti nezakázal?“

„O těch nepadlo slovo, ale moje Slunéčko ti důrazně vzkazuje, že se tu nemám opít. Jinak ti upekla bábovku, kterou mám někde dole v kufru,“ ukázal Studnička na velký loďák, stojící před recepcí.

„Zlatá Martička, já vím, že usedavě plakala, když se dozvěděla, že mám nohu v sádře.“

„To ti můžu potvrdit. Plakala štěstím, že mě nebudeš doma tahat na pivo k Reinerům. Jinak tě všichni pozdravují a Petra teď sedí u mě v kanclu. Na tvém místě,“ došel se Studnička konečně zapsat na recepci a už se těšil na to měkké slovenské, které už dlouho neslyšel, a co mu tak dlouho chybělo — Nech sa páči...

Jakmile oba vyjeli výtahem do třetího patra, kde měli společný pokoj, podal Mach Studničkovi obě berle a začal se vrtět na jedné noze.

„Co tomu říkáš? Dobrý, ne? Studno, nebudeš tomu věřit, budou baby. Na zejtřek máme zamluvenej stůl ve Zbojnický kolibě. Budou cikáni a bude čardáš.“

„Ty vole, ty jich máš v Písku málo? A každodenní Karasův ranní čardáš ti nestačí?“ strčil Studnička Machovi do ruky zpátky berle a začal odemykat dveře pokoje.

„Nebudeš litovat. Je prej to tam super. Sice drahý, ale ne-o-pa-ko-va-tel-ný. Včera večer jsem byl u nás dole na diskotéce, člověče, tady je to horší jak v lázních. Víš, co je tady samotnejch a hlavně nadrženejch a bohatejch ženskejch?“

„Jde o to, jestli budou ty baby taky tak trpělivý, jak furt říkáš. Ale ta koliba je přece dost daleko, jak se tam chceš po těch čtyřech dostat? Navíc, když vezmu

v úvahu těch tvech třicet procent. Ty nejsi Meresjev. To abych tě vzal na záda. Nebo se tu sežene taxík?“

„Prosím tě, něco ujdu sám a až nebudu moct, tak mě vezmeš na záda. Je to tady kousek za rohem. Mám necelejších osmdesát kilo. To prej si tady dole horskej nosič naloží na záda a šlape s tím až na Terryho chatu,“ nakročil Mach konečně do dveří jejich pokoje, a pokud by ty dva poslouchal někdo nezasvěcený, musel by nutně dojít k závěru, že jeden druhému nic nedaruje.

Zpráva o loupežném přepadení u Brna se pochopitelně dostala přes média i do Tatranské Lomnice a jako spolupátrání ji z české strany dostalo i obvodní oddělení policie ve Starém Smokovci. Poručík Mikula u stálé služby právě přijímal už čtvrtý dodatek tohoto pátrání a byl zabrán do psaní v knize fonogramů, takže nebylo divu, že přeslechl i pozdrav svého českého kolegy, poručíka Studničky. Až po chvilce zvedl hlavu do okénka a jeho první bylo: „Čo si želáte?“

„Ahoj. Jsem kolega z Písku, to je až v Jižních Čechách, máme tam nejstarší kamennej most v Evropě a dobrý pivo. Želám si tvýho starýho. Hele, potreboval bych píchnout, takže se možná domluvíme i bez toho tvýho starýho,“ slevil Studnička rychle a cpal Mikulovi pod nos svůj služební průkaz. „Mám dole v Lomnici kolegu se zlomenou nohou, kterou má v sádře. Bydlíme v bejvalý Družbě, teď se tam říká u WILLIHO, a moc by nám to fakt píchlo...“ začal Studnička slovenskému kolegovi kostrbatě vysvětlovat štrapáci s Machem a Zbojnickou kolibou, ale Mikula ho včas zadržel.

„Čiže chceš, aby som sa pre vás stavil dole v Lomnici, až pôjdem s vozom večer do služby. Nič nie je problém. V osem?“ mrkl poručík Mikula na Studničku a ten jen překvapeně kývl na souhlas.

„To by stačilo. Kdepak, Karas má pravdu. Policajt se s policajtem vždycky domluví. I kdyby to bylo v Tramtárii,“ prohodil Studnička, když najednou jeho pohled zavadil o dlouhý fax k loupežnému přepadení v Brně.

„Můžu? Vidím tady Brno,“ ukázal na fax a Mikula jen kývl hlavou.

„V Brně sa vám kravili dvaja chalani. Lúpežná vražda. Je toho teraz vela. Aj u nás.“

„A tohle všechno teď k tomu přišlo?“ ukázal Studnička na kopu dalších faxů a poručík Mikula mu je jenom přistrčil blíž.

„Všetko je to k tomu Brnu. Kedy si dorazil?“

„Až kolem poledne, protože mi ujela do Lomnice električka a musel jsem jet až dýl, motorákem. Moment, ale tuhle tašku, tu já jsem přece viděl. Měl jsem ji dokonce v ruce!“ odložil Studnička fax a prudce se uhodil do čela.

„No jasně, tuhle tašku měla ta moje známá z vlaku. No, ale jak se jmenuje? Doprdle, ta paměť. Magda je tutová, ale dál? Jela se mnou totiž až do Popradu, a dokonce mi přinesla můj kufr až do hotelu. Magda je to určitě, ale příjmení, to mi úplně vypadlo. Hospodková se bude možná jmenovat, tam je jistota. Ale jak se jmenuje teď? To mě zabij. Nebyla to Češka, i když česky hovořila plyně a bez přízvuku. Ta moje blbá hovnóza,“ zatřásl si Studnička na čelo, ale nijak to nepomohlo.

„A to mala naozaj takúto kabelu s čiernou pumou?“

„Ta puma tam byla. Určitě. Kabely byly taky bílé. Kožené. Ještě jsem si říkal, že musela stát majlant. Tedy jako hodně. Třeba to je jen blbá náhoda, kdoví, kolik takovejch kabel po světě běhá, ale když si to tak dávám všechno dohromady, tak mi ta ženská z toho vlaku moc neseseděla. Už od samýho začátku mi byla něčím podezřelá. Navíc měla s sebou dost kufrů. K tomu ještě ten můj, jak to mohla všechno unést?“

„Bola pěkná?“ ozval se Mikula a Studnička opět začtený do faxu jej chvíli nevnímal.

„No, žádná Kardinálová to nebyla. Šlo to. Já jsem spíš hornák, takže tam toho moc neměla. Ale pod levým okem měla pihu. Nakrátko ostříhaná, drobná v obličejí, asi tak do čtyřiceti. Docela sympatická brunetka. Nebyla lakomá. A nevadilo jí moje chrápání.“

„No, tak podľa toho ju tuná ťažko najdem. S takým popisom keby som prišiel za starým, tak ma poveseí za rebro. Ako Jánošíka,“ odpoveděl na to Studníčkovi policista a Studníčka mezitím lovil ve faxu nové poznatky k případu.

„Á, tady to je. Tady je něco o kufrech. Velký kožený kufr v barvě koňaku na kolečkách, s vytahovacím kovovým držadlem. No kruci, ten jsem přece taky sundával a vlastně ještě jeden hnědej, ten byl taky koženej. Pomáhal jsem jí s nima až do té električky na nádraží v Popradu. Ne, to už nemůže bejt náhoda. To teda určitě ne,“ začal Studníčka nervózně přecházet po služebně sem tam a s očima zabořenýma do faxu jen kroutil hlavou.

„S tím mým jsou to vlastně už tři kufry a jedna velká těžká taška. S tím jí musel tady v Lomnici někdo pomoci. Ta ženská buď nebydlí daleko, nebo pro ni někdo přijel, mohl to bejt i taxík. Víš co, spoj mě do Popradu na kriminálku. Ta ženská by se měla určitě najít. Jestli nekecala, tak sem jela za sestrou. A sestra se jmenovala - moment, to by mi mohlo naskočit. Ta se jmenovala Monika. Určitě Monika. Ale to její příjmení. Ono mi naskočí, ale když zrovna moc chci, tak mi to, do prdele, nejde,“ sedl si Studníčka k poručíku Mikulovi ke stolu. Netrvalo dlouho a na kriminálce v Popradu začalo být hezky rušno.

„Kdes byl tak dlouho?“ přivítal Mach svého kolegu v ne zrovna příjemné náladě.

„Za ženskejma. Nemusíš za nima lítat jen ty,“ odbyl Studníčka Macha a vyndal z tašky kus ovčího sýra a láhev borovičky.

„Ty a ženský? Ani jsem si nevšim, že by tu byl někde domov důchodců. A víš, co ti říkal náš doktor. S tím sexem pomalu, jseš infarktovej typ.“

„Zapomněl ovšem poznamenat, že hlavně díky tobě,“ začal Studníčka krájet sýr a přinesl z malé kuchyňky dvě sklenky.

„Marta mi sice říkala, abych nekořalkoval, ale tady se musí to jehličí hezky vydejchat,“ šel s lahví borovičky k oknu a rychle se vrátil k Machovi.

„Odvoz do kolihy je zajištěn, teď ti musím říct něco, co jen tak nevydejcháš. Já jsem toho plnej.“

„Neříkej, že ti tady někdo vynadal do blbejch Čehůňů?“

„Absolutní pohoda. Na Slováky nedám dopustit. Napij se a zajež to. Nebo to udělej obráceně, ale hlavně mě moc nepřerušuj,“ začal Studnička vyprávět noční story z vlaku a pak rychle přešel z popradského nádraží do policejní služebny ve Starém Smokovci. Občas své vyprávění přerušil, protože si znovu nalil a ukrojil plátek výborného sýra. Mach jej pozorně poslouchal, taky si občas nalil a ukrojil a bylo na něm vidět, že to Studničkovy vyprávění ho docela zaujalo.

„Hm, ta borovička s tím sejrem, to není špatná kombinace. Kdyby bylo po mým a nebyla před náma večeře, tak bych to vylepšil pěkně prorostlým, lehce zauzeným silným špekem, měkkým chlebíkem a nebyl by špatnej ani sem tam pistácievej oříšek. Anebo oliva. To už by byla ale velká rozežranost. A hlavně rozjívenost. Co tomu všemu říkali na kriminálce v Popradu?“ zakrojil Mach další kousek sýra a pomalu si jej nechal rozpouštět na jazyku.

„To ti poví za chvíli sami. Slíbili, že se tady před večeří zastaví. Chtěli samozřejmě vědět, jak se ta ženská z vlaku jmenuje. Myslíš, že si vzpomenu? Nevím to. Nevzpomenu si,“ rozhodil Studnička ruce, ale Mach se jen uculil.

„Pak se div kriminálníkům, že si nemůžou vzpomenout?“

„Jenže oni si nechtějí vzpomenout. A jenom dělají, že nemůžou. Jen je moc neomlouvěj.“

„A co náš osvědčenej recept, říkat nahlas abecedu? Mockrát to zabralo.“

„Co myslíš, že jsem celou dobu dělal? V sámošce na mě nějaká baba čuměla, jak na nějakýho přiblblýho týdýta.“

„Zkusíme to spolu, já se ti smát nebudu. Ale ten týdýt je dobrej. To je nějakej tvůj příbuznej?“ začal Mach předříkávat abecedu, ale Studnička jen zavrtěl hlavou.

„Nech toho. Nic nenaskočilo. Vypadá to, že není v abecedě. Říkej mi nějaký známý slovenský jména, myslím příjmení,“ navrhl Studnička a z Macha se to doslova sypalo.

„Krajíček, Nedomanský, Golonka, Kubovič, Huba, Dočolomanský, Husák, Kováč...“

„Moment, to poslední mi nezní až tak moc cize. Kováč ne. Kováč určitě ne,“ zavrtil Studnička hlavou a bylo na něm vidět, že není v Lomnici, ale někde ve vlaku z Českých Budějovic do Tater.

„Kováč to není. Je to někde kolem, řek bych trochu dál. Ťukni mi ještě,“ podíval se na Macha a vylepšil to vzpomínání panákem borovičky.

„Když myslíš? Ká, el, em, en, o, pé, er, es, té.“

„Toráčová je to! Je to Toráčová. Toráčová se jmenuje. Kruci, to je paměť v tomhle věku,“ vykřikl radostí Studnička a ťukl se do čela. „Pak že sklerotik. Prdlajs. Toráčová Magda. Kolik jich může bejt?“

„Říkals, že by mohla bejt odtud, takže radši počítej Česko a Slovensko. Jinak, kolik může bejt Toráčovejch, to nevím, ale vím, že jsou tady nedaleko TRI STUDNIČKY. Docela jsem je litoval. V Písku je jen jeden a stačí to.“

„Tos Machouši opravdu objevil Ameriku. To, že jsou tady Tri studničky, to jsem objevil hned, když jsem sem přijel v osmdesátým. Já nejsem v Tatrách poprvý a doufám, že ani naposled. Nebejt to tady všude do kopce, tak už mi tady dávno říkají horskej vůdce,“ nalil si Studnička ještě jednu sklenku a cítil, že už se mu rozvazuje jazyk.

„Studno, já to asi nevydržím. Nezašel bys mi do Prioru koupit jehlici na pletení? Potřebuju šťouchátko. Svědí mě noha jako kanec. Ty z Popradu asi jen tak nepřijedou,“ začal se Mach obkládat časopisy „Vysoké Tatry“ a Studničkovi nezbylo nic jiného, než nemocnému kolegovi vyhovět.

Přízemí obchodního domu bylo doslova napěchováno zákazníky. Patrně netušili, že ve světě zuří energetická krize, protože tady bylo příšerné dusno. Dovnitř se valily neustále další proudy lidí, kteří nevěděli, jaké klima je uvnitř čeká. Studnička bral jednu frontu po druhé a vždycky jen tak odhadoval, kde by se daly pletací dráty koupit. Jedna taková šikovná blondýna v červeném kostýmu mu padla do oka a mile se na něho usmála. Studnička to vzal okamžitě málem jako sexuální výzvu.

„Holka, ty po mně jedeš,“ řekl si v duchu a opětoval lehký úsměv.

„Prosím vás, kde se tady dají koupit dráty na pletení? Zřejmě pětky. Hlavně musí bejt dlouhý a silný?“ spustil na ženu ve frontě a ta se na něho opět mile usmála a vzápětí na něho vychrlila záplavu maďarských slov.

„Jo, to tady určitě najdu. Jste milá, že jste mi tak dobře poradila,“ vrátil jí Studnička úsměv a z obavy před výskytem dalšího cizího jazyka raději zamířil na druhou stranu, kde viděl už z dálky pověšená jízdní kola.

„Kde jsou dráty do kola, budou i dráty na pletení,“ řekl si polohlasně pro sebe a hnál se k pultu, kde kupodivu nebylo tak plno.

„No to se ti, Studno, snad jenom zdá. Planžety do Brauna! Tady jich mají, až je prodávají. Ne Mach, ale já si šplhnu u Karase. Protože já jsem ten šikula, co sehnal planžety do holicího strojku,“ postavil se Studnička do krátké fronty a najednou uslyšel za sebou známý ženský hlas. Nemohla to být mýlka a nemohlo být vůbec pochyb o tom, komu tenhle hlas patří.

„No to je ale náhoda. Písek zdraví Budějce,“ zahalekal Studnička, až se lidé začali ohlížet, a nedbaje hlasitých protestů, přistoupil k profesorce z budějovického gymnázia, která mu nějakou dobu dělala ve vlaku společnost, když vyjeli z Českých Budějovic.

„Jste to vy, pane poručíku? V tom sportovním a v kulichu bych vás vůbec nepoznala.“

„Kde jste nechala ty svoje zpívající šelmy?“

„Myslíte holky? Byly k neudržení, tak dostaly do večere volno. Zašla jsem si koupit pantofle. Doma jsem je v tom blázinci zapomněla přibalit do kufru. Co kolega, měl asi radost, když vás viděl? Snad ne taky pro pantofle?“

„Pantofle, to není můj problém. Nevíte, kde by se tady daly koupit pletací dráty? Pětky.“

„V Písku nejsou jehlice na pletení? Nebo plete váš kolega?“ divila se profesorka a nechala si přibalit k pantoflím ještě dvoje teplé zimní ponožky.

„Šťourá se. Má až semhle zasádrovanou nohu.“

„Musíte hledat oddělení galanterie. Tam budou určitě. Tipovala bych to asi tak někde nahoře,“ postoupila si paní profesorka k pokladně, ale Studnička se jí jen tak nepustil.

„Paní profesorko, vzpomínáte si z vlaku na tu sympatickou brunetku, co měla kupé hned vedle mě? Byla nakrátko ostříhaná. Myslím, že jí vaše děvčata pomáhala do kupé s jejíma kuframa?“

„Myslíte asi tu, co nastupovala v Brně. Nebo až v Přerově? Řekla bych, že v Brně. Počkejte, bylo to Brno, protože vím, že když zastavil vlak, tak mě probudila písnička, co zpíval Gustav Brom.“

„Hvězdy jsou jak sedmikrásky nad Brnem, dobrou noc, má milá, chci ti dát...“ zanotoval si Studnička s paní profesorkou u pokladny. Úplně zapomněl na planžety do Brauna a vyšel s ní až před obchodní dům.

„Bylo to, paní profesorko, určitě Brno, protože v Přerově to už jsem u ní spal v kupé. V tom mém se totiž strašně chrápalo a ona mi udělala galantní nabídku, která se v mém věku, kdy už mi chybí každá hodina spánku, nedá odmítnout. Nepodívala jste se náhodou z okna, jestli tu mladou ženu někdo nevyprovázel?“

„Musím vás zklamat, pane Studnička,“ udělala profesorka Dvořáková dramatickou pauzu a sledovala, co to se Studničkou udělá. „Podívala. Zvědavá ženská. Co vím, tak té vaší dámě pomáhali s takovou velkou bílou taškou a s dvouma kuframa dva mladíci. Oba lebkáči, jak naše studentky s oblibou říkají těm holohlavým chlapcům. Věk obou asi tak něco přes dvacet. Jo, a jeden z nich s tou vaší dámou určitě hovořil slovensky. Nejmenuje se ta dáma náhodou Magda? Takový jméno jsem tam myslím zaslechla?“

„Máte, paní profesorko, vynikající postřeh a taky sluch. Magda se ta dáma jmenovala. A o tý bych něco rád věděl, ale jen z čistě profesionálního hlediska.“

„Moment, pane Studnička, ještě jsem si na něco vzpomněla. U oběda holky něco mlely o tom průvodčím, že si na těch lehátkách asi přijde dost na svý. Myslím, že viděly, jak ta ženská dávala průvodčímu za každé volné lehátko

v kupé sto šilinků. Zřejmě neměla zamluvené kupé a ten průvodčí jí rád takhle vyšel vstříc.“

„Víte co, paní Dvořáková? Já skočím nahoru pro ty pletací dráty a vy tu na mě chvíli počkejte. Já si myslím, že bychom si měli spolu zajít na dobrý kafčo a „jehličí“. Tady za rohem to kafe vaří přímo expresně, a když jsem tady byl naposled před pěti lety, tak se tam pila i docela slušná spišská borovička,“ udělal Studnička paní profesorce docela solidní nabídku a ta nakonec přikývla.

Studnička s profesorkou Dvořákovou v poloprázdné kavárně dopíjeli ne zrovna moc dobrou černou kávu a místo borovičky měl každý před sebou dvojku červeného, které nezklamalo. Borovička prý došla. Studnička brzy zpozoroval nervozitu paní profesorky, která najednou nevěděla co s rukama, a neustále se dívala na hodinky.

„Asi zaplatím, ne? Pět let je pět let. Omlouvám se, ale bylo to tady tenkrát jiný. Anebo si to idealizuju. Navíc vás čekají vaše šelmy a mě čeká kolega, kterej bude nadávat, že nemám šťourátko,“ přivolal Studnička ke stolu servírku a zaplatil.

„My jsme v zotavovně Odborár. Mají tam velkej bazén, tak se ukažte. I s kolegou. Je prej tam výbornej masér,“ lákala Dvořáková Studničku na návštěvu, ale moc dobře věděla, že ti dva se u nich v zotavovně těžko objeví.

„Kdybyste se potřeboval našich děvčat na něco zeptat, tak jsme zítra objednaný na desátou v muzeu TANAPU. Od vás je to kousek,“ rozloučila se Dvořáková se Studničkou a ten pospíchal za Machem, který chodil po pokoji jako kulhavý lev v kleci.

V okamžiku, kdy mladá usměvavá servírka v lila minisukničce postavila před Studničku a Macha talíř s brynzovými haluškami, objevili se v recepci hotelu WILLI dva pracovníci popradské kriminálky. Téměř ve stejnou dobu si ve Starém Smokovci v obchodním domě Kamzík mnul spokojeně ruce pan vedoucí, neboť se mu podařilo krátce před skončením prodejní doby prodat osm japonských věží téměř po dvaceti tisících. Placeno bylo sice šekem, ale do plnění tržeb to přece jen

peníze byly. Škoda, že nevěděl o prodavačce ze Štrbského plesa, která jich před necelou hodinou prodala stejný počet a i ona se místo peněz těšila jen ze šeku. Kupující mladá žena, sympatická blondýnka, nemusela ani v jednom případě prodávající nijak dlouho přemlouvat. Hovořila totiž plynně německy a přijela nákladním taxíkem.

„To je zajímavý, moje Slunéčko, když mi udělá brynzový halušky, tak se můžu po nich utlouct a padají do mě jak skopčáci do krytu. Tady do mě moc nelezou. Ale přitom jsou vynikající,“ postěžoval si Studnička a Mach automaticky nastavil svůj talíř.

„Tohle vůbec neřeš. Přežral ses ovčího sejra. Nestyd' se a přihrábni mi tu slovenskou dobrotu na talíř. Za ten tejden, co jsem tady, jsem už mimo Slovenky ochutnal leccos, ale tyhle halušky, ty se mně nikdy nepřejejí. Ale na Slovenky taky dojde. Mám na to ještě tejden,“ shrábl si Mach od Studničky polovinu halušek na svůj talíř a nenápadně si rozepnul první knoflík u kalhot.

„Víš, že kdykoliv někde jím brynzový halušky, tak si okamžitě vybavím televizní Hovory s Horníčkem? Tuším, že to byl Satinský, co přivez tenkrát s sebou do studia na ukázkou jednu typicky slovenskou brynzovou halušku, kterou pak nechal Horníček kolovat publikem. Vždycky si musím ale položit otázku, jestli se mu ta haluška vrátila zpátky. Já jsem svoje první brynzový halušky baštil po tomhle programu v televizi až někdy, řek bych, že skoro po deseti letech. Možná, že to bylo dokonce i dýl. Ale s tím vrácením halušky z publika, to je asi profesní deformace. Možná se vrátila.“

„Tvý asociace jsou mi, Studno, dobře známý. Mně zase některý dobrý jídlo připomíná trochu jiný situace, někdy bohužel dost prekérní. Ale teď mě neruš. Halušky se musí vychutnat. Radši se mrkni do recepce, jestli už tady nejsou z kriminálky. Podle reakce těch dvou servírek bych řek, že už tam někde určitě sedí. Obě mi připadají najednou dost vyplašený,“ poslal Mach svého kolegu do recepce a měl pravdu. V křeslech u schodiště seděli kapitán Štefan Dlhý a poručík Samuel Tomka.